

Ujra agyonlőttek szökés közben négy vasgárdis!

Időjárás:
Várható időjárás:
Páris a közönséges
négy órára:
Mérsekkel szél,
Vátozó felhőzet.
Sok helyen köd.
Több helyen eső.
A hőmérséklet
rövid csökken

Ribbentrop
kedden irja alá
a francia német
nyilatkozatot -
Chamberlain
Január 11-én
ékezik Rómába -
A lengyel
képviselőház
teljes magyar-
barát tüntetése

XX. évfolyam, 276. szám ♦ VASARNAP ♦ Budapest, 1938 december 4

NEMZETI ÚJSÁG

Dr. Sebes Ferenc, a kegyes tanítórend magyar főnöke, megkapta a Magyar Érdemrend középkeresztjét a csillaggal

P. M. Röwde oslói főkonzul könyvet írt Magyarországról

Axel Jonsson vezető a Swedish American Line budapesti irodáját

Dóra Etelka Signum Laudist kapott

Ottünn az ólmos, esatakos téli levegőben a hajdani főuri park csupasz fái, idebenn pedig a Karolyi-palota egyik szarnyában a földszinti termek egész során át a Magyar Tájé- és Népkutató Központ kiállítására. A falak mentén könyvek, feleltük térképek, táblázatok, grafikonok és fényképek; s a számok, képek, tabellák, színek és vonalak mögött a magyar föld és a magyar parasztság életének tárgylagos és szakaszról anatómiája.

A kiállítás fényképei, melyek keresztül kalauzollják a látogatót a magyar paraszti élet különöségein, néhol szinte párolgatólag a földmives-szegénység pállott, hideg és keserű nyomorúságszagát. Homokdombok oldalába vajt barlangviskókat látunk, egyik sarokban a fekvőhely, a másik sarokban a tűzhely, a harmadikban a munkaeszközök és a farigcsálószek; hogy nem valami ősember ötezer év előtti barlanglakása, azt csak annyi árulja el, hogy a tüzelőpadkán vas háromláb áll, a falon pedig pléhkanalak sorakoznak. A magyar életnek vannak olyan földrajzi és társadalmi tájai, ahol az eddigi civilizáció: mindössze üres pléhkanalak sorja jelent. Azonban ne hunyunk be szemünket a tények előtt. Ez a kiállítás nyomorriport. Ha eszünk a ilyenekről, állana a magyar paraszti élet egy tiszta képe, vajjon mit tudunk róla? Magyarokról egy ilyen egyetemes és nemzetek közötti, szinte az egész világra terjedő tehetetlenségét és tehetségtelenségét, kulturára alkalmatlan voltát tárná

A BESZÉLŐ FALAK

írta: IJAS ANIAL

— viszont a többi képeken nézzük csak meg azokat a vadszőlővel befutott tornác hatalmas tanyaházakat, állóik, gazdasági udvaraik, konyhahelyek és gyümölcsösök között, a ház körül szántók és szőlők, nem egyhez valami kisebb vállalkozás is tartozik és ezeknek a tizenhat-negyvenholdas paraszti uradalmaknak egész levegőjét és minden porcikáját átlengeti az akarat és a munka s a föld ősi szerelme mellett az egészen modern, üzemi szervezettudás is.

Három egyetemi tanár alkotta meg ezt a kiállítást, a megnyitáskor, mint „hármuk közt a legidősebb”, Magyarország kultuszminisztere mondott beszédet; utána a földrajztudós, a táj és ember együttélésének analitikusa után a magyar néprajzi tudomány professzora s harmadikul a közgazgatástudomány szakértője s modernizálásának, az élethez való közelhözászának harcosa. A közös cél: a tudomány és a tények mérőléseivel alapítani meg okákkal és összefüggéseikkel együtt a magyar földnek és népének azokat a bajait, amelyekről ma egyre többet beszélnek, amelyekről egyre égetőbbé és perzselőbbé válik a levegő.

Milyen tévesen hittük meg a világháborút megelőző évtizedekben, hogy a falusi élet még mindig patriarkális és idilli, majd a világháború utáni években, azt, hogy a magyar parasztság maga a műhíkus és minden körülmények között megromolhatatlan népi őserő, részint azt, hogy egy statikus vallásos egyetemen Párizs már csak érzelmes emlék lett, színes levelezőlap és filmregény. A valóság Berlin volt, a növekedő és mozgalmas város, kicsit kelet nyugvó, érett kultúra, jobbról egyhangu és igéretes germán pusztaság. Valami fáradt ernyedség és inyenc pórüsség volt egyszerre ebben a városban, a végtelen lehetőségek izgató és felfokozott légrétege. Akkoriban még én is kerestem a lehetőségeket és kijátszottnak éreztem persze magamat. Ezzeltem a kardot és vágni akartam vele. Mára alábbhagyott ez a fiatalos és okatlan vágy, messze vagyok a lázadó időtől, de még ma is megérem, — és szegyelődöm, ha nem akarom megérteni. Nagyobb s tudom, hogy kár pazarolni rá az erő, kár szítani az edző kék lángot. Egyedül a hit a fontos. Lehet, hogy egy öregedő és félős ember bölcsessége, de jó talán félni és jó talán öregedni. Aligha lehet szebb az öregség álmátlan éjszakáinál, az asztal mértéktartásánál. Ezt kívánni csak az ifjúság multával lehet, életoelül kitűzni sem nagyon. Az életoelül mindig bonyolult, titokzatosan csillogó és rejtelmesen sötét. A célnál látja csak az ember, hogy valójában milyen egyszerű és békéltető: a beváltott és méltó tett. Az én életelőm egyszerű volt és ostoba: meg akartam váltani a világot. Elfelejtettem, hogy előbb magamat kellene megváltanom. Azt hittem, hős vagyok és eszményekért küzdök. Pedig milyen kicsi és balga volt az eszmény, mennyire méltatlan: a boldog élet. Ezért az egyért jobban megérdemltem a számszerűséget, mint eszüközim megrendelői: a magartartásom büneierő és vetkeségéért. Egyelőre azonban sajgó daccal ültem a berlini hónapos szobában, magasan a város fölött, akár egy tudós kutató vagy egy szegény bölcs. Először nem a környezet hiányzott, hanem az ismerős zajok. Szobámnak művészaga volt és különös férgeseket juttatott eszembe. O-német asztalon volt, cifra témlás-szekem. Szekrényemben a ház kitűzete láthatott és polcaira egy evangé-

EMBER A BÉKÉBEN

írta: THURZÓ GÁBOR

Zavaros idők voltak azok, jobb lenne hallgatni rólok. Hallgatni is fogok, nem szívesen beszéllek tévedésemről vagy öbötobaságról. De régen volt, tizenöt éves lesz, talán elfelejtették egy kicsit. Én mindenesetre örökké sinyieni fogom és beismerem, a magam hibájából. Különföldre is ezért kerültem ki. Akkoriban volt még ennek a szónak valami varázssos és izgalmas hangzása előttem. Józan világban éltam, polgárok között, életműndérvilága a pályaudvar volt, a vonatok voltak sárkányai, a masinisz-ták Szindbádjai, a párhuzamos sinek pedig a rejtély titokzatos vágányai. A külföld volt egyetlen ószinte céloim, mint annyi más kortársamnál. Mink akkoriban kezdttük a hazánkat fölfedezni, s mindégynünk másképpen fedezte föl és más és más külföldi mintára. Tévedtünk sokan, bűnösen vagy ártatlanul, nem kevesem most, — de végeredményben egyet akartunk valamennyien. Persze nem sikerülhetett a vállalkozás, regényes volt, kicsit fellengzős és mindentélekeppen nem látnak rajta a gyarmat tiltó sorompót, a vezérő hatalom jelzései. És kétséges persze, hogy elérhettünk volna valamit. Egyikünk talán merészebb és megdölgősebb volt, a másik maradt döbb és okosabb, — végeredményben azonban egyikünk sem volt életrevaló. Később aztán nem maradhattam meg az országban, vonatra ültem és azóta hazátlan vagyok. Keserű szó ez és sokban értelmetlen. Mert én a hazámat magammal vittem, nálam volt rejtetten, mint valami soha el nem fogyó hamubasúlt pogácsa. És melyik társam nem volt így? Tájak kísértek bennünket, dombok szelid vonulatai, csikós barna-zöld végtelen földek, lágyan rezdülő felhők a síkság fölött, szárike bérkaszárnák és árnyékkal foltozott napsütötte utcák. Ezeket pedig csak a futó vonat hagyta maga mögött, csak az utlevél határjelenése tagadta le. Berlimbe mentem elsőnek. A kaland előtt még Párizsba mentem volna. Azokra

tisztítási földreformmal ellensúlyozható véletlen és aktuális nyugtalanság. Azután pedig átmenet nélkül — amikor egyszer csak megokasodtak a magyar falu és magyar köznépi leromlásáról szállongó hírek — egyszerre csak úgy tűnt fel minden eddigi szemlélettel szemben, hogy maga a falu lesz a sir, hol nemzet süllyed el, az egyke-gyermekek, a gyermekhalandóság, a népbetegségek és a korán megvénülő és sirnakszállók fakerezteji alatt. Valóban: éppen ideje, hogy tárgyilagosan, valóság szerint és teljes területen táruljanak fel mindezeknek a kérdéseknek a tényei és kapcsolódásai.

Nézünk csak például a széken ülő harcőr szőlő riportok elolvasása után a tájtérképeket! A régi és új térképek összevetése elárulja, hogy a népségszökés és az agrarkultúra az alföldi nagy folyóközök és folyókanyarok áradásmentes területein indult meg, később meghódította az árterületeket, majd a moosarak lecsapolása után kijáratott a hajdani állandó áradástérületekre, amelyektől azután előbukkant a szék, — a vele való harc, egy hatalmas népi életakarat és életerő epepeája, csak mindössze nem kapott szervezést és egységet, ezért változott olyan sivár, rideg és keserű küzdelemmé. A magyar népi élet szervezésének formái általában nem tartottak lépést a viszonyok változásaival.

A térképek és grafikonok itt ezeken a beszélő falakon megmutatják, hogy hogyan nem követték a közigazgatás sokhelyütt elavult keretei, miközben a kitejelődt modern utálózat választóvonalait, sulyvonalait és sulypontjait megmutatják, hogy egy tájat, amely megfelelő módon normális és virulós

likus vallásos egyetemen Párizs már csak érzelmes emlék lett, színes levelezőlap és filmregény. A valóság Berlin volt, a növekedő és mozgalmas város, kicsit kelet nyugvó, érett kultúra, jobbról egyhangu és igéretes germán pusztaság. Valami fáradt ernyedség és inyenc pórüsség volt egyszerre ebben a városban, a végtelen lehetőségek izgató és felfokozott légrétege. Akkoriban még én is kerestem a lehetőségeket és kijátszottnak éreztem persze magamat. Ezzeltem a kardot és vágni akartam vele. Mára alábbhagyott ez a fiatalos és okatlan vágy, messze vagyok a lázadó időtől, de még ma is megérem, — és szegyelődöm, ha nem akarom megérteni. Nagyobb s tudom, hogy kár pazarolni rá az erő, kár szítani az edző kék lángot. Egyedül a hit a fontos. Lehet, hogy egy öregedő és félős ember bölcsessége, de jó talán félni és jó talán öregedni. Aligha lehet szebb az öregség álmátlan éjszakáinál, az asztal mértéktartásánál. Ezt kívánni csak az ifjúság multával lehet, életoelül kitűzni sem nagyon. Az életoelül mindig bonyolult, titokzatosan csillogó és rejtelmesen sötét. A célnál látja csak az ember, hogy valójában milyen egyszerű és békéltető: a beváltott és méltó tett. Az én életelőm egyszerű volt és ostoba: meg akartam váltani a világot. Elfelejtettem, hogy előbb magamat kellene megváltanom. Azt hittem, hős vagyok és eszményekért küzdök. Pedig milyen kicsi és balga volt az eszmény, mennyire méltatlan: a boldog élet. Ezért az egyért jobban megérdemltem a számszerűséget, mint eszüközim megrendelői: a magartartásom büneierő és vetkeségéért. Egyelőre azonban sajgó daccal ültem a berlini hónapos szobában, magasan a város fölött, akár egy tudós kutató vagy egy szegény bölcs. Először nem a környezet hiányzott, hanem az ismerős zajok. Szobámnak művészaga volt és különös férgeseket juttatott eszembe. O-német asztalon volt, cifra témlás-szekem. Szekrényemben a ház kitűzete láthatott és polcaira egy evangé-

a választások
Standard
Ideal

2 csöves Európavető
Egygombkezelés

Budapest I.
átkapcsolós vétele

Készességesen bemutatja:
Stenborg
Magy. Kir. és udv. hangszerjavító
VII., Rákóczi-ut 60.
Az ország legnagyobb és legszebb rádiótermé-

Legjobban szolgálja ki Önt
„KONCERT”
IV., Váci-utca 23. Tel.: 118-255. Csere, Részlet

idő volt ez. Nem tudtam megszokni, hogy a tájék díszlet és nem tartozik hozzá, nincs benne mozdulatomban, lélegzetemben. Hazátlan voltam, kivertem székülő állat, akit titkos elenség mar el minden küszöbről. Egyszer éreztem csak nyugodtnak, megtaláltam magamat. Versálmásban volt ez, kis rokokó vendéglő emeletén. Nem érintkeztem számkivertem alatt sorstársal, a kirándulók pedig elriasztottak csak. De ott megjelent valami gyors, csengő magyar szó. Nem értettem, mit mondanak. Kettőn voltak a beszélők, háttal felém ültek. Dehunytam a szemem és fiheltem az édes hazai zöreje, melyben eltűntek a szavak, eloszlott az értelem, de zsongított a szívem zene. Elképzeltem a két hátatlan arcot, a két szájat, amely a szavakat alakítja, a gondolat utvesztő járatát, nyakizmaik mozgását, адам-estűkükük jellemző és egyedülálló rángását, beszédük magyar ütemét és mértékét. Később fizettek és fölemelkedtek. Először az egyik japáni és elefántcsontszin arcot láttam, ügyetlen széles fejt, széthúzott két szemét, kissé légiés járását. Aztán a másikat is. Két japáni volt, két diák. Én is fizettem hamarosan és a másik kijáraton mentem el, meredek étel-szagu lépcsőn csuf veteményeskertbe, ahol a magabambert hagyma bűdösölt. Nem akartam találkozni velük. Lassanként, a gyógyító idővel, nem is láttam már idegen tájakat: az otthon vett körül, az elmaradt régi vidék, egy tizenöt év előtti világ. Figyeltem az éjszakában: ismerős hangok a Marne fölött, ugy zugsnak a szaggatott partok közt a sekély habok, akar a Duna a hidak alatt. Bámultam egy silány rozsföldre a Kéleli-tenger környékén, és az ottani földekkel ismerkedtem. Ahogy vitt egyik új hazából a másik új hazába a vonat, lestem ki az ablakon. A szél éles szénport szírált, zord és zöld vidékeken vitt át a vonat, de én ismertem a mostoha tájékat, velem nőtt föl. Kérdezgettem megszallótan színt: — ugye otthon vagyok? Egy tarló parázsolt a forró lombard síkságon, egy szerény lankára fújta föl a francia Jurákban a vonat, egy néma utca ázótt az esős Bécsben: ismerős, minden ismerős. Egyszer sem vettem, hogy a régi, egyetlen háza nő ki, száll elő az idegen földből, az is-

Jöjjen vásárolni a Királyutcába!

Egyéni, figyelmes kiszolgálás.

PARATLAN
OLCSÓ ÁRAK!

életégség volt, hogyan darabolnak fel céltalanul és eredménytelenül a meg nem felelő művelési formák. Megmutatják, hogy milyen földeken optimális a kisbirtok, milyen fajta földeken és milyen művelési ágakra a nagybirtok. Megmutatják az aránytalan birtokok megosztását, az egyketerületeket, az ijesztően sürű, vagy ijesztően ritkán lakott területek aránytalanságait és egészségtelen váltakozásait; a kihasználás és kihasználatlan munkanapok és munkaórák számát és arányát az egyes területeken.

Hány millió és millió munkaóra megy veszendőbe azokon a földeken, amelyek sötétlávával festettek rá az egyik térképre; a hideg kuckóba behúzódot-tak körül leszáll az őszvégi délután, havazni kezd és eső esik, azután elitlik a hideg fény és még hidegebb tömör feketeség borul a tájra és a téli éjszaka-ban a lámpa fénytelen, fekete foltok sorakoznak a Nyírségtől Mátraalján át Délalág húzódo roppant félkörbe; ezt a félkörig huzódó roppant félkörbe területek mutatja a térkép, szalagokká foszlott birtokestekkel és a kezdődő egyke hullafoltjaival. Másutt, táblázatok során, a földmives proletáriátus arányszámát mutatja meg az egyes falutípusok szerint s maguk a falutípusok milyen rávilágítanak a megoldás lehetőségeire.

E számokkal és tényekkel borított fakat látna, nem tehetünk róla, de eszünkbe jutnak azok a skarlátvörös és pávakék szőnyegek, aranytapétás falak és sárgaselem függönyök, amelyek között az elmúlt két hét pártszakadásának támadó díszidensei tanácskoztak taktikai lépéseikről, írtózatos messze-séghen tényekről és a számoktól, a magyar nép életének és vágyainak hang-jaitól. Ó, milyen tördelték és tagolatlannak ezek a hangok! Ki tudná elfelejteni az ősi estét, egyik dunántúli aprófalu vendéglőjében, a földpadlós, gerenda-mennyezetes ivó keserű füst- és por-szagában, rajtuk kívül csak egy öreg paraszt ivott, afféle magányos szegény-ember és belezümmögte bánatát a levegőbe, „Rosszul van a felesége a népek, Gyere kelj föl, igazítsd meg szegény-nyek... Sötétben árnnyal, változtatlan dallam; ahig énekhang; sőt talig; embeni hang; sötéte-olyan volt; minie; odakim; a levegő mely sóhaja; az, a; ének; a; maga sem tudta mi van a dal mögött; micsoda panasz, micsoda kibeszélhetetlen bajok, milyen elhagyatottság! A szél és az évszázadok végigfutnak ezeken a meretlen táj megteltek valami fájdtól, édes, hazug büvölettel. Talán észre is vettem, de csak behunytam előle a szemem, eldugaszoltam a füleim: ne láss, ne hallj, otthon vagy és nem vagy számtól, Amint volt az életom, szent és megifjúságható hazugságban laboltam át az ifjúságható a keserű férfikorba.

Most egy éve bésben kötöttem ki. Közvetlenül a nagy fordulat előtt történt ez, korai és gyengéd őszön. Nem bírtam ekkor már magammal, tulságosan közel voltam, tulságosan szomszéd. Nem számolok be ezekről a napokról, nem voltak kellemesek. Elfordítani az arcot egy régi kedvesről, mimelni az ismeretlent; keserű és mestérség volt ez nekem. Egyszer nem álltam meg többé, kimentem a házhoz. Kódobánsyira volt az otthon. Azok a barnapirtos dombok, az a távoli tekerő folyópart, az a esillámló égből már tiltott. Az a testvéri beszéd idegen szó, idegen nyelv, nem szabad megértene, nem megéjtó hangszulát. Nem csodáltam akkor, hogy valaki eszt veszheti egy eszifító érzésben és megértettem a sors-esapások siralmas önfelédjeit.

Alig egy fél év után aztán újra megnyílt előttem a határ, főlhuzódtak előtünk a sorompók. Boldog husvétit aján-dék volt ez, édes igralom. Hóbehagyván csomagoltam, az első vonattal mentem haza. Jött velem a tizenöt éves emlék, amely hatalmas tündéralomná, az ok-honi tájak színes mesekönyvévé duzzadt, nőtt bennem. Két némettel utaztam és sohásem éreztem annyira a más vér, a más eredet erős és dönthetetlen választó-ját, mint akkor. Hazautaztam, s azzal általtam magam, hogy átugrottam két kor határát, fölértedtem egy hosszantartó, győri alvásból. A varázst, az otthoni, merihittséget vártam, feszültem minden pillanatban. Kint álltam a nyílt földeken szememmel, sóvárogva tolt folyosóablaknál, esipett a tarasz hideg, de én megmögözöttem, sóvárogva De a varázs, a megéjtó és ismerős érzés egyre késett. Titkos és rejtett képes könyvem nem akart kinyitni. Idegen tájakon jártam most is és növekvő két-séggel, kamaszosan nyugtató, rasz-nemi valóságot a tarka, fájdtól álmohoz. Először vizasztalt, hogy a határ körül két világ vegyes színei találkoznak. De nem-

földeken, meg-mépgengetik ezeket a zárt szívüket, mint valami óriási hárfákat. De amit ők nem tudnak kibeszélni, most, ime ezek a falak beszélik! De vegre beszélk.

Hisz ma már a szovjet is a szervezésnek, mégpedig a népiségi és nyelvi kultúrából kiinduló szervezésnek súlypontját már évek óta a parasztságra vetette! A szinte ellensúly nélkül uralkodó német nemzetiszocializmus nyilván bevallja, hogy nem nyugodhat addig, amíg a vele szemben még mindig rezerváltan viselkedő parasztságot nem tudja fenntartás nélkül aktivvá tenni maga mellett s Goslarban rendi parlamenteket tartat velük minden évben. A „l'Ordre Nouvelle”-mozgalom Franciaországban szintén a parasztság újraszerveződő életéire akarja támasztani az új Franciaországot, — egyszerű val, ma mindenütt a parasztságnak a nemzeti élet újraszervezésében való aktív részvétele körül látják megfordulni az eseményeket. Lehet-e ezt pusztán felülről és kívülről sugallani, lehet-e

különben Magyarországon, ahol — amint erről szegény Berzeviczy Gergely már százharminc évvel ezelőtt panasz-kodik — a parasztság tele van gyánakvó súlyos passzivitással minden felülről és kívülről való kezdeményezésel szemben, amely nélkül akar véle valamit.

És vajon azok, akik itt összevgyültek, vagy mások, akik erre vállalkoznak — köztük a magyar katolikus falu ifjúsági mozgalomnak vezetői — megtalálják-e azt a varázsvesszőt, amellyel megérintve a nemzetet és a hangtalanul, eddig csak a hozzá leszálló ajkain át panaszó magyar falu végre tudja hajtani mindenekelelt lelkületének revízióját és meghallják-e azt, amit ez a kiállítás írt bejartának falára, Zrinyi keserű oroslánúvöltését századokon túró: „En nem hízkelkedhetem édes nemzetem, tenéked, hogy hazugságom-mal dicserjélek. Hanem én megmondom magadnak fogvatkozásodat olyan szívvel és szándékkal, hogy megismervén magad is, reformált vétkediet!”

Politikai Pásta

KUNDER ANTAL

kereskedelem és ipari ügyi miniszter, a megüresedett esztendőmi kerületben a NEP hivatalos jelölése vasárnapi délelőtti 11 órakor tartja a programbeszédét Esztergomban a Fiumei pályaudvar délelőtti Reményi-Sáhpeller utjában péntegminiszteri értekezéskor, vallás- és közoktatásügyi miniszter, Törvény Bálint és Zsindely Ferenc államtitkárral, valamint Szinyei Mersé Jenő NEP-országos alelnökének vezetésé-

A MARCALI

ministry harminc NEP képviselő. A vendégeket Glatz Gyula polgármester fogadja. Kunder Antal déltán 6 órakor a belvárosi Katolikus Olivásokörben tart beszédet.

A TURUL SZÖVETSEG

lenségek mutatkoznak, mióta Végváry József, a Szövetség fővezére kilépett a NEP-ből és a Sztranyavszky-csoporttal együtt szavazott Imrédy Béla kormányán. A közhangulat és a Turul többsége akkor igen határozott formában követelte Végváry József lemondását, amit azóta be is következett. Végváry kijelentette, hogy jövőre már nem vállalja a Turul fővezéri tisztiségét és visszatartom a diákgyűlek vezetésétől. Ezzel eleget tesz a Szövetség tulyomó többsége kívánásának és lehetővé teszi, hogy olyan diákvezér kerüljön a Turul élére, akiben az ifjúság megbízik s aki a Turul eszméit megfelelően képviseli. Eddig ez a Turul belső ügye. A külföldi jelenségek a Turulon kívül mutatkoznak, részben azon az oldalon, amely a Végváryval és társaságával szemben álló Új Turul mozgalmat mint szélsőséges politikai megmozdulást próbálja feltüntetni, holott a valóság ez-vette föl az Új Turul megjelölést, amima már Végváry lemondása után tulajdonképpen tárgyaltan. A másik tünét az, hogy a baloldalon próbálják védelmezni Végváryt és szűkebb társaságát ami ellen maugak Végváryék is élénken tiltakoznak. A Turul, a magyar egyetemi ifjúságnak ez a legnagyobb szervezete teljesen egységes abban, hogy mindenféle baloldali beavatkozást határozottan elhárít és visszautasít. Semmi köztük — mondják — a nacionalista ifjúsági szervezéshez, amely belső ügyeit alkotmányosan és a többség akaratának megfelelően maga idejében elintézi, de pillanatig sem fogja tűrni, hogy baloldali ugratásokkal igyekezzenek a Szövetség egységét és fegyelmét megrávnai.

A SZÉCSÉNYI JÁRAS

sege bizalmatlanságát fejezte ki vitéz Mikotay József, a kerület országgyűlési képviselője iránt, aki a NEP-ből kilépett. Egyidőjűleg bizalmat szavaztak vitéz Imrédy Béla miniszterelnöknek, a kormánynak és a Nemzeti Egység pártjának. A községeinek közönsége bizalmatlanságát fejezte ki vitéz Mikotay József, a kerület országgyűlési képviselője iránt, aki a NEP-ből kilépett. Egyidőjűleg bizalmat szavaztak vitéz Imrédy Béla miniszterelnöknek, a kormánynak és a Nemzeti Egység pártjának.